

Nieuwsbrief OR Updates 2026-8

Nummer 8, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:403](#) 13-03-2026

Minderheidsaandeelhouder/ICTS International B.V. c.s.

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:904](#) 07-04-2026

(Indirect) bestuurders/Curator van Maverick Valves Manufacturing HQ B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:893](#) 31-03-2026

Ontslag bestuurder zonder redelijke grond leidt tot vergoeding van meer dan een miljoen euro

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1786](#) 24-03-2026

Geen kennelijk onbehoorlijk bestuur bij voortzetten verlieslatende onderneming

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:834](#) 17-02-2026

Faillietverklaring bestuurder vanwege borgstelling en externe bestuurdersaansprakelijkheid

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:293](#) 27-01-2026

Uittreding bij ITC-onderneming en (opheffing) conservatoire beslagen

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:294](#) 27-01-2026

Uittreding bij ITC-onderneming en (opheffing) conservatoire beslagen

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2687](#) 09-04-2026

Onderwijsstichting Leer en Floereer voor Katholiek/Ontslagen bestuurder

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:1948](#) 18-03-2026

Curator/Bestuur en de feitelijk beleidsbepaler van MBMO Groep B.V.

RECHTSPRAAK

Uittreding bij ITC-onderneming en (opheffing) conservatoire beslagen

Deze verknochte zaken zien op een door een aandeelhouder gestarte uittredingsprocedure. In het kader van de uittreding heeft een aandeelhouder conservatoire beslagen gelegd en in kort geding heeft de vennootschap opheffing of beperking gevorderd van deze beslagen. Het hof overweegt dat zonder waardebeplating van de aandelen niet geoordeeld kan worden of artikel 2:207 lid 2 BW aan toewijzing van de uittredingsvordering in de weg staat. Verder is het hof niet gebleken dat het door de aandeelhouder ingeroepen recht ondeugdelijk is of de door haar gelegde beslagen onnodig zijn en overweegt het hof dat de aandeelhouder er alle belang bij heeft om de beslagen te handhaven. In de uittredingsprocedure zelf komt het hof, dat zich als meervoudige burgerlijke kamer ook in dit hoger beroep bevoegd acht, tot de conclusie dat de vordering (vooralsnog) kan worden toegewezen, onder meer omdat gebleken is dat het aan de aandeelhouder toekomstige informatie-, agenderings- en stemrecht niet gerespecteerd is en ook omdat partijen van mening zijn dat er een einde aan de bestaande situatie moet worden gemaakt.

Zie OR 2026-0064.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:294

Zaaknummer: 200.317.966/01 en 200.325.160/01

Rechters: D.J. Oranje, M.C. Bosch en Y. Steeg-Tijms

Advocaten: H. Ruiter en B.D. Bos

Wetsartikelen: 705 Rv, 2:207 BW en 2:343 BW

RECHTSPRAAK

Uittreding bij ITC-onderneming en (opheffing) conservatoire beslagen

Deze verknochte zaken zien op een door een aandeelhouder gestarte uittredingsprocedure.

In het kader van de uittreding heeft een aandeelhouder conservatoire beslagen gelegd en in kort geding heeft de vennootschap opheffing of beperking gevorderd van deze beslagen. Het hof overweegt dat zonder waardebeoordeling van de aandelen niet geoordeeld kan worden of artikel 2:207 lid 2 BW aan toewijzing van de uittredingsvordering in de weg staat. Verder is het hof niet gebleken dat het door de aandeelhouder ingeroepen recht ondeugdelijk is of de door haar gelegde beslagen onnodig zijn en overweegt het hof dat de aandeelhouder er alle belang bij heeft om de beslagen te handhaven.

In de uittredingsprocedure zelf komt het hof, dat zich als meervoudige burgerlijke kamer ook in dit hoger beroep bevoegd acht, tot de conclusie dat de vordering (vooralsnog) kan worden toegewezen, onder meer omdat gebleken is dat het aan de aandeelhouder toekomstige informatie-, agenderings- en stemrecht niet gerespecteerd is en ook omdat partijen van mening zijn dat er een einde aan de bestaande situatie moet worden gemaakt.

ECLI:NL:GHAMS:2026:293

In dit kort geding heeft een vennootschap ('de Vennootschap') opheffing of beperking gevorderd van de conservatoire beslagen die één van haar (in)directe aandeelhouders ('de

Aandeelhouder') ten laste van haar heeft gelegd. Dit beslag houdt verband met een door de Aandeelhouder gestarte uittredingsprocedure, en strekt tot zekerheid voor betaling van de koopsom voor de aandelen die de Vennootschap van de Aandeelhouder zou moeten overnemen.

De voorzieningenrechter heeft de vorderingen van de Vennootschap afgewezen. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat niet kan worden vastgesteld dat summierlijk is gebleken dat de begroting van de vordering waarvoor beslag is gelegd, niet bij benadering juist kan zijn en dat een belangenafweging evenmin leidt tot opheffing van het beslag.

De Vennootschap betoogt in hoger beroep dat zij de aandelen van de Aandeelhouder niet mag overnemen, omdat artikel 2:207 lid 2 BW aan toewijzing van die vordering in de weg staat. Het hof overweegt hierover, gelet op hetgeen wordt geoordeeld in ECLI:NL:GHAMS:2026:294 (zie hierna), dat de beoordeling of artikel 2:207 lid 2 BW in de weg staat aan toewijzing van de vordering van de Aandeelhouder, pas gemaakt kan worden als het hof de aandelenprijs heeft bepaald, waar vooralsnog geen sprake van is. Deze grief slaagt dan ook niet.

Het hof overweegt verder dat:

1. vooralsnog niet gezegd kan worden dat het door de Aandeelhouder ingeroepen recht ondeugdelijk of de door haar gelegde beslagen onnodig zijn; en
2. de Aandeelhouder er alle belang bij heeft om de beslagen te handhaven nu uit de eigen stellingen van de Vennootschap volgt dat dat zij in ernstige liquiditeitsproblemen verkeert.

Het hof bekrachtigt dan ook het vonnis van de voorzieningenrechter.

ECLI:NL:GHAMS:2026:294

In deze procedure heeft de Aandeelhouder onder meer een vordering tot uittreding ingesteld en gevorderd dat de Vennootschap haar aandelen overneemt tegen een door een deskundige nader te bepalen prijs.

De rechtbank heeft deze vordering afgewezen, omdat het de rechtbank was gebleken dat de aandelen van de Aandeelhouder (destijds) niet waren volgestort, en verkrijging door de Vennootschap van niet-volgestorte aandelen in haar kapitaal op grond van artikel 2:207 lid 1 BW nietig is.

De Aandeelhouder komt hiertegen op in hoger beroep. In beginsel is de OK bij uitsluiting bevoegd in hoger beroep kennis te nemen van een vordering tot uittreding (art. 2:343 lid 2 jo.

2:336 lid 3 BW [oud]), tenzij partijen bij overeenkomst een andere rechter als bevoegd hebben aangewezen (art. 2:343 lid 2 jo. 2:337 lid 2 BW [oud]). Doordat beide partijen de behandeling van deze vordering door de onderhavige kamer van dit hof klaarblijkelijk hebben aanvaard, worden zij geacht te zijn overeengekomen de onderhavige kamer van het hof daarvoor aan te wijzen. Het hof (te weten de onderhavige kamer) oordeelt dat het aldus kan kennisnemen van de vordering van de Aandeelhouder.

Het hof is van oordeel dat de vordering tot uittreding (vooralsnog) toewijsbaar is. Het hof neemt daarbij de volgende gedragingen in aanmerking, die ook volgen uit de bevindingen van een bij de OK gevoerde enquêteprocedure (ECLI:NL:GHAMS:2021:9):

1. het niet respecteren van het aan de Aandeelhouder toekomende informatie-, agenderings- en stemrecht;
2. het ten onrechte starten van een gerechtelijke procedure tegen de Aandeelhouder met betrekking tot administratiestukken;
3. het beëindigen van de managementovereenkomst; en
4. het vervangen van de sloten van de kantoorruimten.

Bovendien zijn partijen het erover eens dat de bestaande situatie onhoudbaar is en dat daar een einde aan moet worden gemaakt, aldus het hof.

De volgende stap is dat het hof de waarde van de aandelen van de Vennootschap zal moeten bepalen en het hof stelt partijen in de gelegenheid om zich daarover bij akte uit te laten. Reden daarvoor is dat het het hof het meest praktisch voorkomt als de waardering van de aandelen in deze procedure op basis van de waardebepaling door de deskundige in de procedure tussen de drie aandeelhouders kan geschieden, met de kanttekening dat de Vennootschap geen partij is bij laatstgenoemde procedure. Na (ontvangst van die) akten van partijen zal het hof het verdere verloop van deze procedure bepalen.

M.J. (Mike) van de Graaf, april 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:293

Zaaknummer: 200.317.966/01 en 200.325.160

Rechters: D.J. Oranje, M.C. Bosch en Y. Steeg-Tijms

Advocaten: H. Ruiter en B.D. Bos

Wetsartikelen: 705 Rv, 2:207 BW en 2:343 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag bestuurder zonder redelijke grond leidt tot vergoeding van meer dan een miljoen euro

Werknemer, tevens bestuurder van werkgever, is vennootschapsrechtelijk en daarmee arbeidsrechtelijk ontslagen. Het hof is van oordeel dat aan het gegeven ontslag geen redelijke opzeggrond ten grondslag ligt en dat niet aan het herplaatsingsvereiste is voldaan. Daarnaast is het ontslag het gevolg van ernstig verwijtbaar handelen van werkgever. De ontslagen bestuurder stelt de vergoedingen vast op meer dan een miljoen euro.

Feiten

Geïntimeerde ('de Bestuurder') is sinds 2002 in dienst van (de rechtsvoorganger van) werkgever, een internationaal koeriersbedrijf. In november is de Bestuurder benoemd tot statutair bestuurder van werkgever. Het laatstverdiende salaris van de Bestuurder bedroeg € 26.773,79 bruto per maand exclusief LTI en AIC. In 2024 ontstaat er discussie tussen de Bestuurder en werkgever na een wijziging in de rapportagelijnen en functieaanduiding. Ondanks een 'outstanding' beoordeling, krijgt de Bestuurder een vaststellingsovereenkomst aangeboden om de arbeidsrelatie te beëindigen. Als partijen hier niet uitkomen, wordt de Bestuurder bij buitengewone AVA als bestuurder ontslagen. Hem wordt verweten niet mee te willen werken aan de nieuwe strategie, vertrouwelijke informatie voor eigen gewin te gebruiken, zich niet aan afspraken over externe sprekerssessies te houden en onjuiste functietitels te hanteren. Als gevolg van het ontslagbesluit eindigde ook de arbeidsovereenkomst van de Bestuurder per 1 februari 2025.

De kantonrechter oordeelde samengevat dat de Bestuurder is ontslagen zonder dat daaraan een redelijke grond ten grondslag heeft gelegen, dat daarin de ernstige verwijtbaarheid besloten ligt en dat het verzoek tot toekenning van een billijke vergoeding van € 500.000 bruto daarmee toewijsbaar is. De kantonrechter is ervan uitgegaan dat de arbeidsovereenkomst per 1 augustus 2025 alsnog zou zijn geëindigd. De door de Bestuurder

verzochte hogere transitievergoeding heeft de kantonrechter afgewezen omdat de componenten pensioentoeslag, pensioencompensatie voor Belgisch gemist pensioen en compensatie voor verlies van Belgisch vakantiegeld over uitbetaalde AIC- en LTI-bedragen niet staan genoemd onder de limitatief aangewezen vaste en variabele looncomponenten uit het Besluit loonbegrip vergoeding aanzegtermijn en transitievergoeding en de Regeling looncomponenten en arbeidsduur. De LTI-uitkeringen worden bepaald door de resultaten van de onderneming en vallen daar wel onder, aldus nog steeds de kantonrechter.

Ontslag zonder redelijke grond

In hoger beroep oordeelt het hof dat werkgever de functie van de Bestuurder vanaf 2021 tot 2024 steeds meer en verder heeft uitgehold. Toen de Bestuurder zich hiertegen verzette maar geen gehoor kreeg binnen het hogere management is hij zijn ongenoegen bij anderen gaan uiten. Dat was een 'cry for help' en niet onnodig verstorend handelen. Werkgever heeft in de ogen van het hof onnodig escalerend gehandeld door zich opeens heel formeel op te stellen en de Bestuurder te verbieden externe sprekersopdrachten uit te oefenen (terwijl de Bestuurder dit al 22 jaar zonder voorafgaande toestemming deed). Al met al moet worden vastgesteld dat er geen redelijke grond voor ontslag was. Evenmin is voldaan aan de herplaatsingsplicht.

Internationale LTI geen looncomponent in de zin van de transitievergoeding

Volgens werkgever vormen LTI-uitkeringen geen overeengekomen looncomponent. In de artikelen 7.1 en 7.2 van de arbeidsovereenkomst is bepaald dat de Bestuurder mag deelnemen aan een door de raad van bestuur van werkgever van tijd tot tijd goed te keuren LTI-programma, dat dit programma geen onderdeel uitmaakt van de contractuele vergoeding en dat uitbetaling over een bepaalde periode onder geen enkele omstandigheid een recht doet ontstaan. Het hof is van oordeel dat in de arbeidsovereenkomst voldoende duidelijk staat vermeld dat de LTI-uitkeringen geen onderdeel zijn van het overeengekomen loon en dat dit ook voor de Bestuurder duidelijk had moeten zijn. De Bestuurder heeft nog aangevoerd dat werkgever ook zelf in de reeds uitgekeerde transitievergoeding ervan is uitgegaan dat de LTI-vergoedingen moeten worden meegenomen bij de berekening van de transitievergoeding. Die enkele betaling acht het hof echter onvoldoende om aan te nemen dat de LTI-uitkeringen alsnog als een verschuldigde looncomponent moeten worden aangemerkt. De LTI-uitkeringen dienen dus niet te worden meegenomen bij de berekening van de transitievergoeding.

Billijke vergoeding

Het hof ziet aanleiding om de WW-uitkering die de Bestuurder heeft ontvangen over de periode 1 februari 2025 tot 1 december 2025 in mindering te brengen en begroot dit bedrag op € 43.000 bruto, uitgaande van 75% over het gemaximeerd maandloon over de eerste twee

maanden en 70% daarvan over de overige acht maanden. Het op deze wijze rekening houden met de ontvangen WW-uitkering en transitievergoeding past naar het oordeel van het hof bij de (overige) omstandigheden van deze zaak (vergelijk HR 6 februari 2026, ECLI:NL:HR:2026:193). Onder die omstandigheden valt ook dat sprake was van een langdurig dienstverband van 22 jaar, dat het functioneren van de Bestuurder altijd goed is geweest en in 2024 zelfs nog 'outstanding', dat de Bestuurder een hoge functie bekleedde, dat werkgever onderdeel uitmaakt van een groot internationaal concern en dat niet alleen een redelijke ontslaggrond ontbreekt, maar ook niet aan het herplaatsingsvereiste is voldaan en werkgever ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Al met al stelt het hof de billijke vergoeding vast op € 759.264,00 bruto. Daarmee acht het hof de Bestuurder voldoende gecompenseerd voor het ernstig verwijtbaar handelen door werkgever. Daarnaast wordt de transitievergoeding vastgesteld op € 251.784,39 bruto.

Redactie, april 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:893

Zaaknummer: 200.358.697

Rechters: A.L. Bervoets, F.J. van de Poel en A. van Zanten-Baris

Advocaten: A.D. Putker-Blees en C.C. Oberman

Wetsartikelen: 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Onderwijsstichting Leer en Floreer voor Katholiek/Ontslagen bestuurder

In deze zaak wordt de arbeidsovereenkomst tussen een stichting en diens statutair bestuurder ontbonden, nadat eerder al het rechtspersoonsrechtelijke ontslag werd verleend. De statutair bestuurder heeft verwijtbaar gehandeld. Dit gedrag wordt echter niet als ernstig verwijtbaar gekwalificeerd. Ook de stichting heeft verwijtbaar gehandeld door in het proces voorafgaand aan het ontslag van de bestuurder onzorgvuldig te handelen. Ook dit gedrag kan niet als ernstig verwijtbaar worden gekwalificeerd. Aan de statutair bestuurder wordt de wettelijke transitievergoeding toegekend.

Feiten

Verweerder ('de Bestuurder') is sinds 1 september 2021 bestuurder van Stichting SPO Condor. Per 1 januari 2025 fuseerden SPO Condor en SPOG tot één onderwijsstichting onder de naam 'Leer en Floreer, scholen met LeF' ('LeF'). LeF is op dit moment de onderwijsstichting van achttien basisscholen. Met ingang van 1 september 2021 sluit Bestuurder een arbeidsovereenkomst met de rechtsvoorganger van LeF, SPO Condor.

Op 24 juni 2025 heeft de voorzitter van de interim-RvT ('de interim-RvT') een schriftelijke waarschuwing gestuurd aan de Bestuurder over een confrontatie op 18 juni 2025, waarbij de Bestuurder met stemverheffing de interim-RvT zou hebben aangesproken. De interim-RvT heeft op 30 juni 2025 een brief ontvangen die is ondertekend door vijf schooldirecteuren, waarin een klacht wordt ingediend over de bestuursstijl van de Bestuurder. Op 2 juli 2025 heeft de interim-RvT aan de Bestuurder bericht dat de RvT na de zomervakantieperiode met hem in gesprek wil over de signalen die zijn binnengekomen en over een nader onderzoek dat zal plaatsvinden naar aanleiding van de signalen. Op 5 juli 2025 bericht de Bestuurder aan de interim-RvT dat hij ter ondersteuning contact heeft gelegd met een coach en dat hij het nader gaat bespreken met een jurist. Op 8 juli 2025 heeft de Bestuurder zich ziek gemeld. Op

11 juli 2025 schrijft de interim-RvT aan de Bestuurder dat zijn ziekmelding volgt op hun gesprek van 2 juli jl. Zij geeft een verslag van hetgeen is besproken en dat het onderzoek wordt ingesteld.

Medio augustus, na de zomervakantieperiode, is de nieuwe RvT van LeF geïnstalleerd. Op 1 september 2025 heeft de remuneratiecommissie van de nieuwe RvT kennisgemaakt met de Bestuurder. Er is gesproken over de ontstane situatie en de wijze waarop de RvT zijn onderzoek, dat in de brief van 11 juli 2025 was aangekondigd, zou gaan verrichten. Tijdens een bespreking op 4 september 2025 heeft de RvT de bevindingen en conclusies van de gesprekken op 2 september 2025 met de Bestuurder gedeeld.

Bij brief van 12 september 2025 is de Bestuurder opgeroepen voor de vergadering van de RvT van 23 september 2025, waarin het ontslag van de Bestuurder op de agenda staat. Op 23 september 2025 heeft de vergadering van de RvT plaatsgevonden. De Bestuurder is niet verschenen bij de vergadering. Tijdens de vergadering heeft de RvT het besluit tot ontslag van de Bestuurder als statutair bestuurder genomen. De arbeidsovereenkomst van de Bestuurder loopt vanaf 23 september 2025 onverminderd door, omdat LeF de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder niet heeft opgezegd in verband met de ziekte van de Bestuurder.

LeF verzoekt de rechtbank voor recht te verklaren dat de Bestuurder ernstig verwijtbaar heeft gehandeld en de arbeidsovereenkomst op de kortst mogelijke termijn te beëindigen.

Beoordeling ontslag en ontbinding arbeidsovereenkomst

De Bestuurder heeft niet de vernietiging van het ontslagbesluit ingeroepen. Daarom moet ervan worden uitgegaan dat dit besluit rechtsgeldig is en de rechtspersoonsrechtelijke relatie per die datum is beëindigd. De Bestuurder heeft zich per 8 juli 2025 ziek gemeld. Dat betekent dat het opzegverbod tijdens ziekte van toepassing was en is. Gelet op de '15 april-arresten' heeft het rechtspersoonsrechtelijke ontslag in dat geval niet tevens de beëindiging van de arbeidsovereenkomst tot gevolg gehad. Daarvoor is een aparte beëindigingshandeling vereist en dat is de reden van onderhavig verzoek.

De kantonrechter oordeelt dat de ziekte van de Bestuurder in dit geval niet aan ontbinding in de weg staat, zodat van een situatie waarvoor in de 15 april-arresten een uitzondering is geformuleerd (voor gevallen waarin een opzegverbod van toepassing is) geen sprake is. De gedragingen die aan het ontbindingsverzoek ten grondslag zijn gelegd houden geen verband met of vloeien niet voort uit de ziekte van de Bestuurder. Bovendien heeft de Bestuurder te kennen gegeven te berusten in de ontbinding. Beide partijen hebben tijdens de mondelinge behandeling erkend dat er sprake is van een verstoorde arbeidsverhouding en dat van een terugkeer van de Bestuurder binnen LeF geen sprake meer kan zijn. Dit levert een redelijke

grond op voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst, zodat de arbeidsovereenkomst zal worden ontbonden.

(Ernstig) verwijtbaar handelen

De Bestuurder kan een verwijt worden gemaakt ten aanzien van zijn opmerking tijdens kennismakingen: “Ik hou ervan om met meisjes te gooien en het ondertje zijn.” De Bestuurder had, gelet op zijn positie, op voorhand en zonder dat iemand hem daarop had moeten attenderen, moeten inzien dat hij deze opmerkingen beter niet kon maken. De Bestuurder heeft verder ook erkend dat hij zijn geduld heeft verloren tijdens en na het remuneratiegesprek, dat hij op momenten zich in situaties emotioneel heeft geuit en dat hij een directieve manier van leidinggeven hanteert. Van het doen van dergelijke uitlatingen en het vertonen van dit (emotionele) gedrag, had de Bestuurder zich, als bestuurder van een scholengemeenschap, moeten onthouden. Alles overziend is de rechtbank van oordeel dat de Bestuurder verwijtbaar heeft gehandeld, hetgeen (mede) heeft gezorgd voor een verstoorde arbeidsverhouding. Het gedrag kwalificeert echter niet als ernstig verwijtbaar gedrag.

Ook LeF heeft niet ernstig verwijtbaar gehandeld. Het proces dat de RvT heeft ingezet om actie te ondernemen nadat hij signalen ontving over het gedrag van de Bestuurder verdient echter niet de schoonheidsprijs. Het ingezette onderzoek – in groepen – was niet geschikt voor een onderzoek naar wat personen zich op individueel niveau kunnen herinneren over bepaalde uitspraken of bewoordingen. Bovendien kan uit het verslag niet worden afgeleid welke directeur wat heeft gezegd. Verder acht de rechtbank van belang dat de Bestuurder niet in staat is gesteld om zijn kant van het verhaal te vertellen.

Deze handelwijze kan echter niet, zoals de Bestuurder heeft betoogd, worden gekwalificeerd als ernstig verwijtbaar. Daarvoor is van belang dat LeF heeft toegelicht dat zij met haar handelwijze, in het belang van de stichting en de daarvan onderdeel uitmakende scholen, heeft geprobeerd zo snel mogelijk de rust binnen de directieengroep terug te laten keren. De rechtbank weegt verder mee dat de Bestuurder een bijzondere positie als statutair bestuurder bekleedde en in feite geen ontslagbescherming geniet, hetgeen is verdisconteerd in zijn salaris. Voor een ‘normale’ bestuurder zou de beoordeling van de mate van verwijtbaarheid van de werkgever mogelijk anders zijn uitgevallen.

Aan de Bestuurder wordt de wettelijke transitievergoeding toegekend.

Redactie, april 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 09-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2687

Zaaknummer: C/05/460302 / HA RK 25-166

Rechters: W. van der Boon

Advocaten: A.A.F. Talitsch en I.A. Hoen

Wetsartikelen: 2:298a BW, 7:671 lid 1 sub e BW en 7:670 lid 1 sub a BW

RECHTSPRAAK

Curator/Bestuur en de feitelijk beleidsbepaler van MBMO Groep B.V.

De rechtbank Zeeland|West|Brabant oordeelt dat het bestuur en de feitelijk beleidsbepaler van een vennootschap kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd, dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is en dat zij daarom aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. De rechtbank legt daarnaast een bestuursverbod op voor de (maximale) duur van vijf jaar.

Bij vonnis van 18 maart 2026 heeft de rechtbank Zeeland|West|Brabant geoordeeld over de aansprakelijkheid van (indirect) bestuurders en een feitelijk beleidsbepaler in het faillissement van MBMO Groep B.V. De curator vorderde een verklaring voor recht dat gedaagden hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW, betaling van een voorschot en oplegging van een civiel bestuursverbod ex artikel 106a Fw.

De rechtbank stelt vast dat de publicatieplicht (art. 2:394 BW) structureel is geschonden. De jaarrekeningen over 2019 en 2020 zijn respectievelijk circa acht en vijf maanden te laat gedeponereerd. Dit levert het onweerlegbare vermoeden op dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en het weerlegbare vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is (art. 2:248 lid 2 BW).

De door gedaagden aangevoerde andere belangrijke oorzaken van het faillissement zijn de coronapandemie en de blokkade van het Suezkanaal. Naar het oordeel van de rechtbank is onvoldoende aannemelijk gemaakt dat deze omstandigheden daadwerkelijk van invloed zijn geweest op het faillissement. De rechtbank overweegt dat MBMO Groep vanaf de oprichting verlieslatend was, er geen reële omzet genereerd werd en de bedrijfsvoering grotendeels werd gefinancierd met gelden van (veelal particuliere) leninggevers. Prognoses en onderliggende stukken die de toekomstige rentabiliteit moesten dragen, zijn niet overgelegd. Bovendien zijn aanzienlijke bedragen aan bestuurders uitgekeerd, terwijl rente en aflossingsverplichtingen aan bestaande investeerders feitelijk werden voldaan uit inleg van nieuwe investeerders. De

rechtbank kwalificeert deze gang van zaken – net als de curator en de ING Bank – als een zogenoemde Ponzi-zwendel.

Omdat het bewijsvermoeden niet succesvol wordt weerlegd, verklaart de rechtbank gedaagden hoofdelijk aansprakelijk voor het gehele boedeltekort (art. 2:248 lid 1 en lid 7 BW jo. art. 2:11 BW). Het boedeltekort wordt nader opgemaakt bij staat. Een voorschot van € 1.000.000 wordt toegewezen. De rechtbank ziet geen afzonderlijk belang meer bij beoordeling van aansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 BW of artikel 6:162 BW.

Ten slotte legt de rechtbank aan de bestuurders en de feitelijk beleidsbepaler een civielrechtelijk bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar (art. 106a Fw). Daarbij weegt zwaar dat schuldeisers in ernstige mate zijn benadeeld en misleid door een structureel onhoudbare bedrijfsvoering en misleidende presentatie richting beleggers. De rechtbank acht het bestuursverbod passend en noodzakelijk ter bescherming van toekomstige schuldeisers.

W.P.IJ. Overgoor, april 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:1948

Zaaknummer: C/02/423887 / HA ZA 24-346 (E)

Rechters: A.D. Scheffers, P.H.J.G. Römers en M.A. de Vlieger

Advocaten: S. Lagidse en I. Stolting

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:394 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring bestuurder vanwege borgstelling en externe bestuurdersaansprakelijkheid

Naar het oordeel van het hof is summierlijk gebleken van het vorderingsrecht van de aanvrager, nu de schuldenaar, een natuurlijke persoon, zich heeft verbonden voor een schuld van een door hem bestuurde vennootschap. Daarnaast blijven andere schulden onbetaald, waaronder een schuld aan het Ministerie van SZW en een schuld aan de curator wegens bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW in het faillissement van de vennootschap waarvan de schuldenaar bestuurder was. Omdat de schulden niet betaald kunnen worden, laat het hof het faillissement in stand.

In deze procedure is het faillissement van appellant (een natuurlijke persoon) uitgesproken door de rechtbank Amsterdam. De appellant heeft hoger beroep aangetekend tegen zijn faillietverklaring. Het gerechtshof Amsterdam laat het faillissement van de appellant in stand. In tegenstelling tot wat de appellant stelt, is er wel sprake van een faillissementssituatie, aldus het hof.

Allereerst oordeelt het hof dat er sprake is van een vordering van de aanvrager van het faillissement; de appellant heeft zich hoofdelijk verbonden voor een door de aanvrager aan een door de appellant bestuurde vennootschap verstrekte lening die als gevolg van het faillissement van die vennootschap opeisbaar is geworden.

Van pluraliteit is ook sprake volgens het hof, nu de appellant meerdere schulden onbetaald laat. Een vordering van het Ministerie van SZW is door steeds tijdige stuitingshandelingen niet verjaard en het feit dat de deurwaarder de incasso van die vordering heeft gestaakt, betekent niet dat de vordering niet meer bestaat. Ten aanzien van de door de curator van de door appellant bestuurde vennootschap ingediende vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW oordeelt het hof dat summierlijk van het bestaan daarvan is gebleken. De appellant heeft de administratie- en de deponeringsplicht geschonden en heeft ter zitting niet (voldoende) het

wettelijke vermoeden dat volgt uit artikel 2:248 lid 2 BW kunnen weerleggen.

Tot slot oordeelt het hof nog dat het feit dat de partner van de appellant gelden beschikbaar stelde om andere vorderingen op de appellant ineens te betalen en een vordering op de appellant overnam en geen verhaal zal zoeken op de appellant, niet wegneemt dat de bedoelde vorderingen tot zeer recent onbetaald waren en niet konden worden voldaan door de appellant.

Het hof oordeelt dus dat er sprake is van een situatie van hebben opgehouden te betalen en bekrachtigt het faillissement.

W.T.N. Vlasveld, april 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:834

Zaaknummer: 200.363.570

Rechters: M.A.M. Vaessen, A.M. van Amsterdam en N.J. Huurdeman

Advocaten: J.C.A. Herstel, L.M. Veltkamp en A. Robustella

Wetsartikelen: 1 Fw, 2:248 BW en 8 Fw

RECHTSPRAAK

Geen kennelijk onbehoorlijk bestuur bij voortzetten verlieslatende onderneming

De rechtbank had de vordering van een curator op grond van artikel 2:248 BW toegewezen, maar het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en wijst de vorderingen van de curator af. Voortzetting van een verlieslatende onderneming levert geen kennelijk onbehoorlijk bestuur op, omdat de bestuurder maatregelen nam om het tij te keren. Zo had de bestuurder het pand waarin een speelparadijs werd geëxploiteerd deels (met een privélening en eigen inspanningen) verbouwd tot een wereldrestaurant. Ook heeft hij geprobeerd de onderneming te verkopen. De coronacrisis heeft echter verhinderd dat de inspanningen beloond werden. Het hof overweegt daarnaast dat de verweten gedragingen in de referteperiode bovendien geen belangrijke oorzaak zijn van het faillissement, omdat de vennootschap al ruim daarvoor in zwaar weer verkeerde.

Feiten

De zaak speelt zich af in de context van het faillissement van een vennootschap die een indoor kinderspeelparadijs met horecagelegenheid exploiteert en waarvan de bestuurder enig bestuurder en aandeelhouder is. In de jaren voorafgaand aan het faillissement verkeert de vennootschap al in een financieel penibele situatie. De vennootschap huurt sinds 2002 een pand waarin zij de onderneming exploiteert. In 2012 wordt een nieuwe huurovereenkomst gesloten, waarbij de op dat moment bestaande huurachterstand deels wordt verrekend en een nieuwe huurprijs wordt overeengekomen.

Uit de jaarstukken over 2016-2019 volgt dat de vennootschap gedurende de jaren voor het faillissement een negatief eigen vermogen en oplopende kortlopende schulden kent, terwijl de omzet daalt. In 2018 en 2019 maakt de vennootschap verlies.

In de loop van 2018 onderzoekt de bestuurder de mogelijkheden om een deel van het pand te verbouwen tot wereldrestaurant. Voor kerst 2019 is een groot deel van de verbouwing gereed. De omzet met kerst 2019 is vier keer hoger dan in de daaraan voorafgaande jaren. De verbouwingskosten worden deels gefinancierd uit een privélening van de bestuurder aan de vennootschap, en de verbouwingswerkzaamheden worden door de bestuurder en haar echtgenoot in eigen beheer verricht.

Eind 2019 onderzoekt de bestuurder vanwege familieomstandigheden ook de verkoop van de onderneming. Meerdere partijen tonen interesse en hieruit volgt dat de onderneming voldoende waard was om bij verkoop de crediteuren van de vennootschap te betalen. Begin april 2020 blijkt echter dat de beoogde koper het pand wel koopt van de verhuurder maar de onderneming toch niet overneemt. Op dat moment heeft de vennootschap haar deuren moeten sluiten vanwege de COVID-19-maatregelen. Na een kort geding met de nieuwe verhuurder over ontruiming, waarbij partijen een schikking treffen, wordt onder meer afgesproken dat de bestuurder zelf het faillissement van de vennootschap aanvraagt. Op 21 december 2020 wordt de vennootschap failliet verklaard.

De beoordeling

De curator vordert primair een verklaring voor recht dat de bestuurder aansprakelijk is voor het tekort in faillissement wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur ex artikel 2:248 BW, en subsidiair op grond van artikel 2:9 BW, telkens met een voorschot van € 850.000. De rechtbank heeft de primaire vordering toegewezen. In hoger beroep vernietigt het hof het vonnis en wijst het de vorderingen van de curator alsnog af.

Het hof stelt voorop dat op grond van artikel 2:248 BW iedere bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor het boedeltekort indien het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De vordering kan alleen worden gebaseerd op onbehoorlijke taakvervulling in de referentieperiode van drie jaren voorafgaande aan het faillissement. Van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling is pas sprake indien geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden aldus zou hebben gehandeld.

Het verwijt van de curator dat de verlieslatende onderneming te lang is voortgezet, levert volgens het hof in dit geval geen kennelijk onbehoorlijk bestuur op. Het Nederlandse recht kent in beginsel geen verplichting voor een bestuurder tot het beëindigen van een onderneming of het aanvragen van het faillissement van de vennootschap indien de onderneming (langdurig) verlies lijdt. Het bestaan van oplopende schulden maakt op zichzelf evenmin dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. De bestuurder heeft de

onderneming bovendien niet ongewijzigd voortgezet. De bestuurder heeft eigen geld geïnvesteerd, zelf verbouwwerkzaamheden verricht en daarmee een verviervoudiging van de omzet gerealiseerd. Alleen de uitbraak van COVID-19 verhindert dat de vruchten van deze inspanningen worden geplukt.

Daarbij overweegt het hof verder dat het voortzetten van de onderneming gedurende de referteperiode, als het al kennelijk onbehoorlijk bestuur zou opleveren, bovendien niet kan worden aangemerkt als een belangrijke oorzaak van het faillissement. De curator heeft zelf aangevoerd dat de onderneming al jaren voor COVID-19 technisch failliet was en al vanaf 2017 in zwaar weer verkeerde. Uitgaande van die penibele financiële situatie al aan het begin van de referteperiode, is niet aannemelijk geworden dat het gevoerde bestuur gedurende de referteperiode een belangrijke oorzaak is van het faillissement.

Het hof verwerpt ook de overige verwijten van de curator. Het vestigen van een pandrecht ten behoeve van de verhuurder levert geen paulianeus handelen op. Tegenover de pandrechtverlening staat namelijk een aanzienlijke verlaging van de huurschuld en uit de opbrengst van de beoogde verkoop hadden de crediteuren kunnen worden voldaan, zodat van wetenschap van benadeling niet is gebleken. De verweten ontvreemdingen en onttrekkingen zijn, afgezet tegen de omvang van de onderneming en de inspanningen van de bestuurder om de onderneming te redden, van onvoldoende ernst en financieel belang om kennelijk onbehoorlijk bestuur aan te nemen. Aldus worden de vorderingen van de curator in hoger beroep afgewezen.

D.M.M. Detisch, april 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1786

Zaaknummer: 200.341.061

Rechters: G.P. Oosterhoff, D.M.I. de Waele en L. Spronck

Advocaten: J. de Haan en G.W. Weenink

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

(Indirect) bestuurders/Curator van Maverick Valves Manufacturing HQ B.V.

Het Hof 's-Hertogenbosch heeft uitspraak gedaan in een kort geding over de schorsing van de uitvoerbaarheid bij voorraadverklaring van vonnissen inzake bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement. In de bodemprocedure waren de (indirect) bestuurders op grond van artikel 2:248 BW hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort, met betaling van een voorschot van € 2.000.000 op het faillissementstekort. Het hof schort de uitvoerbaarheid bij voorraad van de vonnissen niet op, en staat verdere executie door de curator toe.

De bestuurders vorderen schorsing van de uitvoerbaarheid bij voorraad van de vonnissen, staking van de executie en opheffing van de gelegde beslagen door de curator. Zij stellen daarbij dat de curator over voldoende zekerheden beschikt, dat het faillissementstekort lager is dan door de curator begroot en dat executie tot onevenredige schade leidt. Ook bieden zij aan een bankgarantie van € 2.000.000 te stellen.

Het hof wijst de vorderingen af. De beslissing tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad was in de bodemprocedure gemotiveerd gegeven. Daarom kan daarvan in kort geding, behoudens kennelijke misslagen, slechts worden afgeweken indien er sprake is van feiten of omstandigheden die zich pas na de betreffende uitspraak in de bodemprocedure hebben voorgedaan (vgl. HR 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2026 (*De Zeester*)). De door de bestuurders aangevoerde omstandigheden bestonden al ten tijde van de betreffende uitspraak en hadden toen naar voren gebracht kunnen worden. Het aanbod tot het stellen van een bankgarantie is bovendien onvoldoende concreet en voorwaardelijk. Het hof ziet tot slot geen grond voor het opheffen van de gelegde beslagen of het verbieden van de executie.

N. Gamliël, april 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2026:904

Zaaknummer: 200.359.872_01

Rechters: N.W.M. van den Heuvel, R.A. van der Pol en O.G.H. Milar

Advocaten: E. van der Kolk en H.J. School

Wetsartikelen: 8 EVRM en 442 Rv

RECHTSPRAAK

Minderheidsaandeelhouder/ICTS International B.V. c.s.

In deze beschikking verwerpt de Hoge Raad de cassatieklachten tegen de beschikking van de OK waarin is vastgesteld dat geen sprake was van wanbeleid bij een houdstermaatschappij. In de enquêteprocedure zijn gebreken geconstateerd bij een aandelenuitgifte en een conversiebesluit. Omdat de vennootschap stappen heeft gezet om de nadelige gevolgen voor minderheidsaandeelhouders weg te nemen en niet is gebleken van enige resterende of dreigende schade bij de vennootschap of haar minderheidsaandeelhouders, heeft de OK het handelen gekwalificeerd als onjuist beleid maar niet als wanbeleid en zijn de verzoeken afgewezen. In cassatie oordeelt de Hoge Raad dat de OK niet verplicht is wanbeleid vast te stellen bij ernstige formele en materiële gebreken en dat de OK daarvan kan afzien indien een rechtens te respecteren belang ontbreekt. De OK mag daarbij betekenis toekennen aan relevante belangen en (ook later) genomen maatregelen.

Partijen

ICTS International N.V. ('ICTS') fungeert als houdstermaatschappij van meerdere dochterondernemingen. Deze ondernemingen richten zich vooral op dienstverlening binnen de luchtvaart- en luchthavenbeveiliging. Daarnaast ontwikkelt ICTS via haar dochterbedrijven technologieën voor identiteitsverificatie.

De verzoeker heeft een minderheidsbelang in ICTS. De meerderheid van de aandelen is in handen van Spencer Corporaiton Ltd. ('Spencer').

Feiten

In mei en juni 2019 kampte ICTS met financiële problemen. Om die reden werden nieuwe

aandelen uitgegeven en werd een besluit genomen tot conversie van aandelen. De OK heeft vastgesteld dat er fouten zijn gemaakt bij zowel de aandelenuitgifte als het conversiebesluit.

ICTS heeft echter stappen gezet om de nadelige gevolgen voor minderheidsaandeelhouders weg te nemen, en verwacht wordt dat dit volledig zal gebeuren. Daarom kwalificeert de OK het handelen als onjuist beleid, maar niet als wanbeleid. Omdat niet is gebleken van enige resterende of dreigende schade bij ICTS of haar minderheidsaandeelhouders, heeft de OK de verzoeken in de enquêteprocedure afgewezen.

De verzoeker heeft tegen de beschikking van de OK beroep in cassatie ingesteld.

Cassatiemiddelen

De verzoeker stelt cassatie in tegen de afwijzing van zijn verzoek om vast te stellen dat uit het verslag van het onderzoek blijkt dat sprake was van wanbeleid bij ICTS. Hij stelt ten eerste dat de OK een onjuiste rechtsopvatting heeft met betrekking tot het oordeel dat de geconstateerde gebreken geen wanbeleid opleveren. Ten tweede stelt de verzoeker dat de OK niet had kunnen oordelen dat met het uitspreken van een wanbeleidsoordeel geen rechtens te respecteren belang was gediend.

Beoordeling

De klachten zijn gebaseerd op de opvatting dat de OK verplicht is wanbeleid vast te stellen bij ernstige formele en materiële gebreken. Volgens de Hoge Raad is deze opvatting onjuist. De OK kan daarvan afzien indien een rechtens te respecteren belang ontbreekt, en zij mag daarbij betekenis toekennen aan relevante belangen en (ook later) genomen maatregelen. Daarom falen de klachten.

De overige klachten wijst de Hoge Raad af op grond van artikel 81 lid 1 RO.

A. Schulz, april 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:403

Zaaknummer: 200.336.639/01OK

Rechters: A.E.B. ter Heide, M.V. Polak, C.E. Du Perron, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: J.W.H. van Wijk, J.W. de Jong, J.W.M.K. Meijer en E.C.L. van de Langerijt

Wetsartikelen: 2:98 BW, 2:355 BW en 2:356 BW